

**NA LOVU
V BAMBUJCE**

JAN KOZÁK

Jan Kozák se narodil r. 1921 v Roudnici n. Labem. Jeho prozaická prvotina „Mariana Radvaková“ zaznamenala úspěch u čtenářů i literární kritiky. (Výroční cena nakladatelství Čs. spisovatel v r. 1961.) V ní, právě tak jako v románu „Silná ruka“ (1966) a ve sbírce povídek „Léčka“ (1968), se projevil silný osobitý rys, se kterým se v současné české próze neseťkáváme často — přímá sounáležitost hrdinů s přírodou.

Autorova láska a důvěrný vztah k přírodě zvláště výrazně vyniká v knize „Na lovu v Bambujce“. Život lovců kožišin, každoročně odloučených měsíce od veškerého styku s civilizací, a drsná, krutá, ale nádherná zimní tajga s divokou zvěří ožívají na stránce knihy,

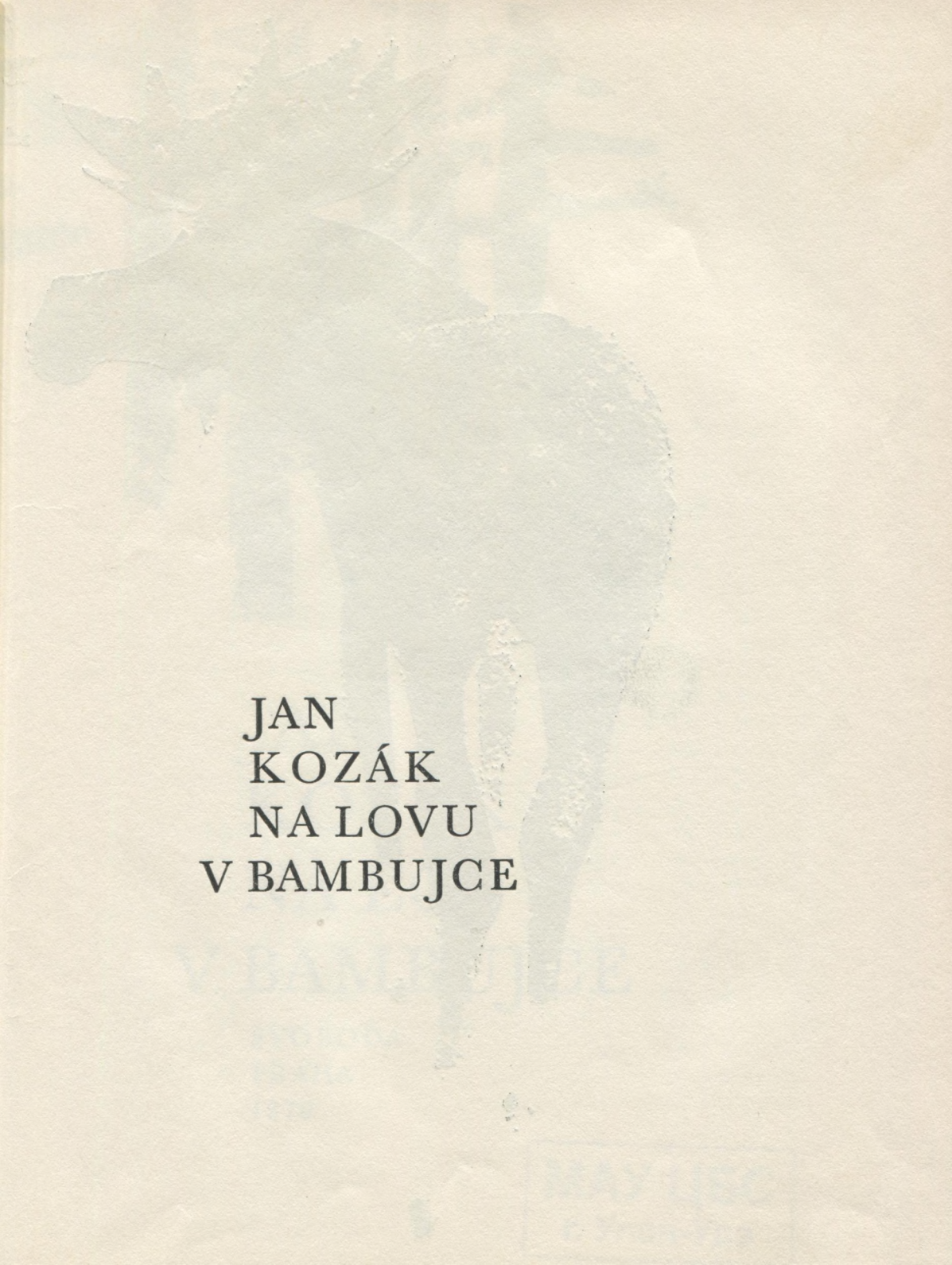
Trakénu píteli
man kalistakričari Kalaiškari
se sradce a s oky non
mu karku a Burjatsa

Jan Korah

28. VIII. 72.2

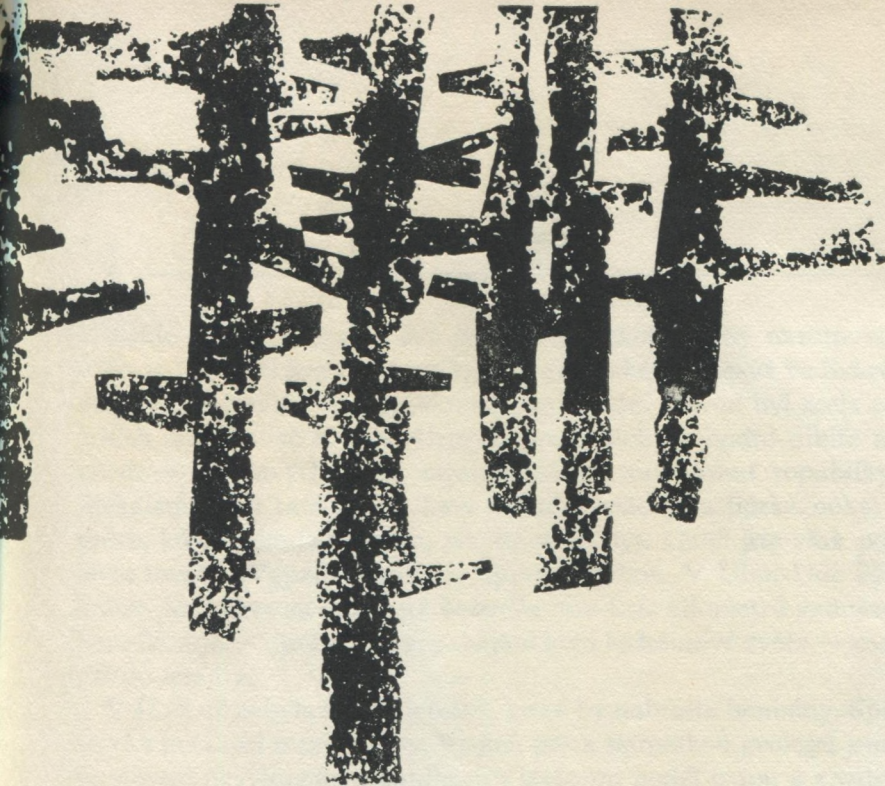
NAKLADATELSTVÍ SVOBODA

JAN
KOZÁK
NA LOVU
V BAMBUJCE

JAN
KON
VAL
V BAMB

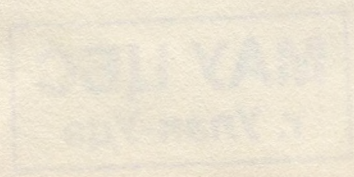
JAN
KOZÁK
NA LOVU
V BAMBUJCE

SVOBODA
PRAHA
1970

V BAMBUIČE
NA LOVU
KOZÁK
JAN

SVOBODA
PRAHA
1970

© Jan Kozák 1970
Illustrations © Jaroslav Šůra 1970

Tohle tedy je tajga! Když jsem před několika dny nastupoval do letadla v Praze, nevěděl jsem o ní prakticky nic. Také v Moskvě ve Svazu spisovatelů mi nemohli říci nic bližšího o místě, kam jedu. Důvod byl zcela prostý. Nikdo z nich dosud v těchto vzdálených prostorách východní Sibíře nebyl. „Je to někde v severovýchodním cípu Burjatské autonomní republiky, daleko za Bajkalem. Jsou tam místa, kam dosud nevstoupila lidská noha. Nezlobte se proto, když nebude všechno, jak by mělo být. Chtěl jste však poznat tajgu a život lovců.“ Vypadalo to tedy opravdu slibně. V Ulan-Ude bylo slabě pod nulou. Měl jsem za sebou už bezmála osm tisíc kilometrů vzdušné cesty, když jsem 25. října — právě v den zahájení lovu kožešinové zvěře — znovu nastupoval do letadla.

V IL-2 už nebyla žádná letuška, která by nabízela bonbóny. Spolu se dvěma lovci s puškami mezi koleny, s jejich psy a skupinkou geologů jsme seděli jako ve starém nevytopeném autobusu s lavicemi podél trupu a s vnitřním prostorem přečpaným zavazadly, pytli a bednami. Sedadla už byla dávno bez řemenů. Jak letadlo stoupalo, všechno se sesouvalo k ocasu.

Sotva jsem po startu vyhlédl okénkem, spatřil jsem tajgu. Nevysoké rozbrázděné kopce porostlé jedlemi a limbou, s místy pustých holin. Daba, burjatský lovec, který mě provázel do Bagdarinu (pracoval v oddělení výkupu kožešin a zvěře družstevní centrály Burkoopsajuzu), zmizel v kabině. Po chvíli mne pilot pozval k sobě. Byl to vysloužilý vojenský stíhač, létal na této trati devět let a znal terén dopodrobna. Seděl jsem za jeho zády, opíral se o železnou tyč, která bránila, abych při náhlém zakolísání nepřepadl zpátky mezi cestující a bagáž, a skleněným nosem kabiny jsem pozoroval krajinu. Mířili jsme na severovýchod.

Asi po hodině se začala tajga pozvolna měnit. Zplošťovala se. Mezi spoustou jezer se častěji objevovala bříza, nízký keřnatý porost a travnaté tunderní louky. Svítily matnou, šedivě stříbrnou jinovatkou. Ale na říčkách ozářených sluncem se dosud čeřily světelné záblesky; ještě v nich běžela voda.

Později se krajina znovu zvlnila a v dáli se objevily hory blyštící sněhem. Nyní jsme letěli přímo k severu a pod námi se do nedohledna prostíral holý listnatý les. Tajga zřídla. Připadalo mi, že vidím její tělo dočista obnažené,